

TEZA:

W zaistniałym stanie faktycznym obwinieni radcowie prawni zachowali niezależność i samodzielnie prowadzili sprawę odszkodowawczą przed sądem powszechnym i nie dochodziło do stosowania przez obwinionych radców prawnych zaleceń czy wskazówek firmy windykacyjnej. Obwinieni radcowie prawni prowadzili sprawę, uwzględniając dobro klienta i doprowadzili do uzyskania korzystnego dla niego wyroku sądu. W związku z powyższym wyrok uniewinniający jest właściwy.

WO – 191/20

ORZECZENIE

z dnia 1 sierpnia 2022 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie:

Przewodniczący: SWSD Arkadiusz Sawala /sprawozdawca/

Sędziowie: SWSD Michał Łukasik

SWSD Rafał Łukasik

Protokolant: Piotr Ciepiński

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego radcy prawnego Mariusza Łatkowskiego

po rozpoznaniu w dniu 1 sierpnia 2022 r. na rozprawie sprawy radców prawnych :

W. P. obwinionego o to, że w okresie od dnia 6 listopada 2014 r. do dnia 19 grudnia 2017 r., działając wspólnie i w porozumieniu z radcą prawnym M. K., współnikiem w Kancelarii Radców Prawnych (...) s.c. z siedzibą w (...), z naruszeniem art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, wykonywał zawód radcy prawnego jako podwykonawca (...) sp. z o.o. świadczył pomoc prawną polegającą na reprezentowaniu Pana H. W. jako pełnomocnik procesowy w sprawie o odszkodowanie przeciwko (...) S.A., toczącej się przed Sądem Rejonowym w (...) sygn. akt I C 988/15 mimo iż wiedział, że Pan H. W. zawarł umowę z dnia 6 listopada z (...) sp. z o.o. z siedzibą w (...), i nie zawarł żadnej umowy bezpośrednio ze współnikami Kancelarii Radców Prawnych (...) s.c. z siedzibą w (...).

- tj. popełnienie przewinienia dyscyplinarnego polegającego na naruszeniu art. 64 ust. 1 ustawy z

dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 8 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

M. K. obwinionego o to, że w okresie od dnia 6 listopada 19 grudnia 2017 r., działając wspólnie i w porozumieniu z radcą prawnym W. P., wspólnikiem w Kancelarii Radców Prawnych (...) s.c. z siedzibą w (...), z naruszeniem art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, wykonywał zawód radcy prawnego jako podwykonawca (...) sp. z o.o. świadczył pomoc prawną polegającą na reprezentowaniu Pana H. W. jako pełnomocnik procesowy w sprawie o odszkodowanie przeciwko (...) SA., toczącej się przed Sądem Rejonowym sygn. akt I C 988/15, mimo iż wiedział, że Pan H. W. zawarł umowę z dnia 6 listopada z (...) sp. z o.o. z siedzibą w (...), i nie zawarł żadnej umowy bezpośrednio ze wspólnikami Kancelarii Radców Prawnych (...) s.c. z siedzibą w (...)

- tj. popełnienie przewinienia dyscyplinarnego polegającego na naruszeniu art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 8 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

na skutek orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 28 kwietnia 2021 r. (sygn. akt WO- 191/20), który rozpoznał sprawę z powodu odwołania Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego i obwinionego W. P. od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych z dnia 14 października 2020 r., sygn. akt WO 193/19

orzeka:

1. uniewinnia radcę prawnego W. P. od wyżej zarzucanego mu czynu.
2. uniewinnia radcę prawnego M. K. od wyżej zarzucanego mu czynu.
3. na podstawie art. 70⁶ ustawy o radcach prawnych kosztami postępowania odwoławczego w zakresie pkt II orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego z dnia 28 kwietnia 2021 r. (sygn. akt WO-191/20) obciąża Krajową Izbę Radców Prawnych w Warszawie.
4. na podstawie art. 70⁶ ustawy o radcach prawnych kosztami niniejszego postępowania obciąża Krajową Izbę Radców Prawnych w Warszawie

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 24 sierpnia 2018 r. (...) sp. z.o.o z siedzibą w (...) złożyła „Skargę na działalność zawodową” radców prawnych: W. P. i M. K., prowadzących wspólnie Kancelarię Radców

Prawnych (...) s.c. z siedzibą w (...)

Po przeprowadzeniu dochodzenia (sygn. akt GRD 18/18) Zastępca Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego A. K., na podstawie art. 68¹ ust. 1 ustawy o radcach prawnych, pismem z dniem 29 lipca 2019 r. złożyła wniosek o ukaranie:

1. r. pr. W. P., przedstawiając mu następujące zarzuty:

1) w dniu 27 lipca 2018 r. w (...) naruszył godność zawodu radcy prawnego przez to, że będąc pełnomocnikiem procesowym Pana H. W. w sprawie o odszkodowanie z powództwa Pana H. W. przeciwko (...) SA., prawomocnie zakończonej wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 19 grudnia 2017 r. sygn. akt I C 988/15, wbrew dyspozycji Pana H. W., nie kierując się dobrem klienta, nie przelał Spółce (...) sp. z o.o. z siedzibą w (...) wszystkich przekazanych przez (...) SA jako odszkodowanie dla Pana H. W. pieniędzy, wpłaconych przez (...) SA na rachunek Kancelarii Radców Prawnych (...) s.c. z siedzibą w (...), lecz zatrzymał kwotę 18.672,41 zł, dokonując jej potrącenia w ten sposób, że złożył (...) sp. z o.o. z siedzibą w (...) oświadczenie z dnia 25 lipca 2018 r., doręczone Spółce w dniu 27 lipca 2018 r., o potrąceniu wierzytelności z tytułu wynagrodzenia należnego kancelarii Radców Prawnych (...) za prowadzenie przed Sądem Rejonowym ośmiu spraw spółki (...) - tj. popełnienie przewinienia dyscyplinarnego z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 8, art. 11 ust. 1 i 2 oraz art. 37 ust. 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego;

2) w okresie od dnia 6 listopada 2014 r. do 19 grudnia 2017 r. w (...), działając wspólnie i w porozumieniu z radcą prawnym M. K., współnikiem w Kancelarii Radców Prawnych (...) s.c. z siedzibą w (...), podjął się - na zlecenie (...) sp. z o.o. – prowadzenia jako pełnomocnik procesowy, sprawy z powództwa Pana H. W. przeciwko (...) SA o odszkodowanie, toczącej się przed Sądem Rejonowym sygn. akt I C 988/15, mimo że ani z (...) sp. z o.o. z siedzibą w (...) ani z Panem H. W. nic ustalił zakresu świadczonej usługi i wysokości honorarium

- tj. popełnienie przewinienia dyscyplinarnego z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 43 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

3) w okresie od dnia 6 listopada 2014 r. do dnia 19 grudnia 2017 r. w (...), działając wspólnie i w porozumieniu z radcą prawnym M. K., współnikiem w Kancelarii Radców Prawnych (...) s.c. z siedzibą w (...), z naruszeniem art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, wykonywał zawód radcy prawnego jako podwykonawca (...) sp. z o.o. z siedzibą w (...), tj. na zlecenie (...) sp. z o.o. świadczył pomoc prawną polegającą na reprezentowaniu Pana H. W. jako pełnomocnik procesowy w sprawie o odszkodowanie przeciwko (...) SA., toczącej się przed Sądem Rejonowym sygn. akt I C 988/15, mimo iż wiedział, że Pan H. W. zawarł umowę z dnia 6 listopada 2014 r. o dochodzenie odszkodowania od (...) SA. z (...) sp. z o.o. z siedzibą w (...), i nie zawarł żadnej umowy bezpośrednio ze współnikami Kancelarii Radców Prawnych (...) s.c. z siedzibą (...).

- tj. popełnienie przewinienia dyscyplinarnego z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 8 ust. 1 ustawy o radcach prawnych oraz w zw. z art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

2. Radcy prawnego M. K., oskarżając go o to, że:

1) W okresie od dnia 6 listopada 2014 r. do dnia 19 grudnia 2017 r. w (...), działając wspólnie i w porozumieniu z radcą prawnym W. P., współnikiem w Kancelarii Radców Prawnych (...) s.c. z siedzibą w (...), podjął się - na zlecenie (...) sp. z o.o. - prowadzenia jako pełnomocnik procesowy, sprawy z powództwa Pana H. W. przeciwko (...) SA. o odszkodowanie, toczącej się przed Sądem Rejonowym sygn. akt I C 988/15, mimo że ani (...) sp. z o.o. z siedzibą w (...) ani z Panem H. W., nie ustalił zakresu świadczonej usługi i wysokości honorarium

- tj. popełnienie przewinienia dyscyplinarnego z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 43 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

2) W okresie od dnia 6 listopada 2014 r. do dnia 19 grudnia 2017 r. w (...), działając wspólnie i w porozumieniu z radcą prawnym W. P., współnikiem w Kancelarii Radców Prawnych (...) s.c. z siedzibą w (...), z naruszeniem art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, wykonywał zawód radcy prawnego jako podwykonawca (...) sp. z o.o. z siedzibą w (...), tj. na zlecenie (...) sp. z o.o. świadczył pomoc prawną polegającą na reprezentowaniu Pana H. W. jako pełnomocnik procesowy w sprawie o odszkodowanie przeciwko (...) SA toczącej się przed Sądem Rejonowym sygn. akt I C 988/15, mimo iż wiedział, że Pan H. W. zawarł umowę z dnia 6 listopada 2014 r. o dochodzenie odszkodowania od (...) SA z (...) sp. z o.o. z siedzibą w (...), i nie zawarł żadnej umowy bezpośrednio ze współnikami Kancelarii Radców Prawnych, (...) s.c. z siedzibą w (...) - tj. popełnienie przewinienia dyscyplinarnego z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca

1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 8 ust. 1 ustawy o radcach prawnych oraz w zw. z art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

W dniu 14 października 2020 r., po przeprowadzeniu rozprawy, Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie, orzeczeniem z dnia 14 października 2020 r., sygn. akt WO-193/19 uznał:

Radcę Prawnego W. P. winnym zarzucanych mu czynów we wniosku Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego w pkt. 1 i 2 oraz w pkt. 6 wymierzył mu karę łączną nagany na podst. art. 651 ust. 2 pkt. 1 ustawy o radcach prawnych oraz w pkt. 8 na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach prawnych zasądził od obwinionego na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie kwotę 1250,00 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania dyscyplinarnego. W pkt. 3 uniewinnił radcę prawnego W. P. od czynu określonego w pkt. I ppkt 3 części wstępnej orzeczenia.

Radcę Prawnego M. K. winnym zarzucanych mu czynów we wniosku Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego w pkt. 4. i wymierzył mu karę upomnienia oraz w pkt. 9 na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach prawnych zasądził od obwinionego na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie kwotę 1250,00 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania dyscyplinarnego. W pkt. 5 uniewinnił radcę prawnego M. K. od czynu określonego w pkt. 11 ppkt. 2 części wstępnej orzeczenia.

Od przedmiotowego orzeczenia, Główny Rzecznik Dyscyplinarny pismem z dnia 24 listopada 2020 r. złożył odwołanie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie, zaskarżając orzeczenie Sądu I instancji na niekorzyść obwinionych, w zakresie pkt. 1,3,5 i 6, względnie wnosząc o zmianę pkt 1 zaskarżonego orzeczenia, poprzez wymierzenie obwinionemu r. pr. W. P. za czyn tam opisany kary pieniężnej w kwocie 2 000 zł oraz orzeczenie o zakazie wykonywania patronatu na czas 5 lat oraz obowiązku pisemnego przeproszenia Pana H. W. w terminie 2 tygodni od dnia wykonalności orzeczenia i wysłania do WSD kopii dowodu jego nadania. Ponadto wniósł o uchylenie pkt 3 i 5 zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez WSD w składzie 3- osobowym oraz uchylenie 6 pkt.

Skarżący w uzasadnieniu odwołania przywołał punkty, z którymi się nie zgadza i - według jego opinii - powinny być zmienione bądź uchylone. Główny Rzecznik Dyscyplinarny zgłosił wątpliwość co do zastosowanego wymiaru kary w pkt 1 wskazując iż jest niewspółmiernie łagodna zważając na fakt, iż obwiniony r. pr. M. P. rozporządził majątkiem Pana H. W. bez jego wiedzy oraz zgody natomiast odnośnie pkt 3 i 5 orzeczenia wskazuje, iż uniewinnienie obwinionych od

zarzutów) stanowi naruszenia art. 8 ust. 1 uRP i art. 6 KERP jest niezgodne z art. 424 §1 pkt 2 KPK.

Ponadto odwołanie od powyższego orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w Warszawie z dnia 14 października 2020 r. złożył obwiniony - r. pr. W. P., wnosząc o uniewinnienie od przypisanych mu czynów ewentualnie o uchylenie orzeczenia w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Po rozpoznaniu przedmiotowej sprawy na rozprawie w dniu 28 kwietnia 2021 r., Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie działając jako sąd odwoławczy w składzie pięcioosobowym, wydał orzeczenie z dnia 28 kwietnia 2021 r., sygn. akt WO 191/20, w którym:

- I. zmienił zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że w punkcie 1) orzekł karę pieniężną w wysokości 15.000 zł oraz dodatkowo orzekł karę zakazu patronatu na okres lat 5;
- II. uchylił zaskarżone orzeczenie w punkcie 3) i 5) i w tym zakresie przekazał sprawę Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu jako sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania;
- III. uchylił zaskarżone orzeczenie w punkcie 6);
- IV. utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie w pozostałym zakresie;
- V. zasądził od obwinionego W. P. na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie kwotę 1500 zł tytułem kosztów postępowania odwoławczego w zakresie pkt I, III i IV niniejszego orzeczenia;
- VI. o kosztach postępowania odwoławczego w wysokości 1500 zł w zakresie pkt II niniejszego orzeczenia rozstrzygnięcie pozostawił Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu jako sądowi pierwszej instancji przy ponownym rozpoznaniu.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie orzeczeniem z dnia 28 kwietnia 2021 r. w kwestii pkt II uchylił zaskarżone orzeczenie w punkcie 3 i 5 i w tym zakresie przekazał sprawę do ponownego rozpoznania przez WSD w składzie 3 osobowym. WSD w Warszawie, nie podzielił poglądu GRD, że doszło do naruszenia art. 8 ust. 1 ustawy o radcach prawnych i prowadzenia przez obwinionych, działalności w niedozwolonej formie. WSD stanął na stanowisku, że prowadzenie jednoosobowo kancelarii bądź też wykonywanie zawodu w formie jednej ze spółek przewidzianych w art. 8 ust. 1 ustawy o radcach prawnych - w połączeniu z obsługą procesową klientów, będących klientami spółek prawa handlowego (tzw. kancelarii

odszkodowawczych), co do zasady nie stanowi naruszenia przez radcę prawnego art. 8 ust. 1 ustawy o radcach prawnych i wykonywania zawodu radcy prawnego z naruszeniem dopuszczalnych form jego wykonywania.

W ocenie sądu odwoławczego przed sądem I inst. nie doszło do oceny charakteru współpracy między obwinionymi prowadzącymi Kancelarię, spółką zlecającą im obsługę procesową H. W. i samym klientem, w szczególności z uwzględnieniem podstawowych zasad wykonywania zawodu radcy prawnego. WSD uznał, że sytuacja taka stwarza jednak zagrożenie naruszenia zasad wykonywania zawodu, na czele z zasadą niezależności, zachowania tajemnicy zawodowej i kierowania się w pierwszej kolejności interesem klienta.

WSD II inst. dostrzegł zatem potencjalne nieprawidłowości w następujących aspektach:

1. możliwość ujawnienia firmie windykacyjnej informacji dotyczących klienta objętych tajemnicą zawodową.
2. możliwość kształtowania wynagrodzenia dla radcy prawnego w oderwaniu od obowiązku pobrania wynagrodzenia za prowadzenie sprawy lub wyłącznie w formie premii za pomyślne jej zakończenie.
3. przesunięcie ośrodka decyzyjnego w związku z toczącym się postępowaniem poza układ radca prawny - klient, co naruszałoby niezależność radcy prawnego, mogłoby także naruszać obowiązek lojalności i kierowania się dobrem klienta (art. 8 KERP) oraz mogłoby powodować wystąpienie konfliktu interesu.
4. brak umowy radcy prawnego z rzeczywistym klientem (przy czym ta ostatnia kwestia była przedmiotem toczącego się postępowania).

Nadto WSD w uzasadnieniu do orzeczenia z dnia 28 kwietnia 2021 r. w pkt 5.3.2. wskazał zapatrywania prawne i wskazania do dalszego postępowania. W odniesieniu do uzasadnienia orzeczenia z dnia 28 kwietnia 2021 r. WSD II instancji nadmienił, iż sprawa powinna być ponownie rozpoznana, gdyż zachodzi potrzeba do weryfikacji współpracy radców prawnych z (...) sp z o.o. i z klientem H. W.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył co następuje.

Podstawą odpowiedzialności dyscyplinarnej radcy prawnego są przepisy ustawy o radcach prawnych stosowane w związku z przepisami Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Zgodnie z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych radca prawny podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie

swoich obowiązków zawodowych. Na podstawie art. 74¹ pkt 1 i 2 ustawy o radcach prawnych w sprawach nieuregulowanych do postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego oraz rozdziałów I-III Kodeksu karnego.

Na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. po rozpoznaniu środka odwoławczego sąd orzeka o utrzymaniu w mocy, zmianie lub uchyleniu zaskarżonego orzeczenia w całości lub w części. Zgodnie z art. 437 § 2 k.p.k. sąd odwoławczy zmienia zaskarżone orzeczenie, orzekając odmiennie co do istoty, lub uchyla je i umarza postępowanie; w innych wypadkach uchyla i przekazuje sprawę sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1, art. 454 lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. W myśl art. 438 pkt 2 k.p.k. orzeczenie ulega uchyleniu lub zmianie w razie stwierdzenia obrazy przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia.

Mając na uwadze powyższe przepisy, orzeczenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 28 kwietnia 2021 r. (sygn. akt WO-191/20) oraz argumenty podniesione w odwołaniu przez Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego oraz odwołaniu obwinionego W. P. – należy stwierdzić, że w danej sprawie, w zakresie przekazanym do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji, brak wystarczających dowodów na uznanie winy obwinionych.

Uwzględniając powyższe orzeczenie WSD z dnia 28 kwietnia 2021 r., orzekającego w składzie pięciosobowym, WSD w składzie trzyosobowym wydał niniejsze orzeczenie rozstrzygając zaskarżone orzeczenie we wskazanych pkt 3) i 5) oraz zasądzając koszty postępowania.

Rozstrzygając przedmiotową sprawę niniejszy WSD jako sąd 1 instancji miał na uwadze wskazania poczynione przez WSD w orzeczeniu z dnia 28 kwietnia 2021 r., a w szczególności kwestie ujęte w przyczynach uchylenia wyroku pierwszej instancji oraz precyzyjne wytyczne ujęte w zapatrywaniach prawnych i wskazaniach co do dalszego postępowania.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie orzeczeniem z dnia 28 kwietnia 2021 r. przekazał zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania, tj. rozpoznania ponownie sprawy. W uzasadnieniu orzeczenia z dnia 28 kwietnia 2021 r. WSD II instancji nadmienia, iż sprawa powinna być ponownie rozpoznana, gdyż zachodzi potrzeba do weryfikacji współpracy radców prawnych z (...) sp z o.o. z H. W. pod kątem:

1. Naruszenia tajemnicy zawodowej - czyli czy dochodziło do przekazywania firmie windykacyjnej informacji objętych tajemnicą zawodową bez wyraźnej i jednoznacznej woli i zgody klienta - przy

czym w tym zakresie należałoby przeprowadzić niezbędne postępowanie dowodowe co do tego, czy radcowie prawni przekazywali bez wiedzy i zgody swojego klienta na rzecz firmy windykacyjnej jakiekolwiek informacje objęte tajemnicą zawodową. Przy czym WSD II inst. zauważyła, że wprowadzenie zgody klienta nie zwalnia z obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej, ale jedynie wobec sądów czy organów prowadzących sprawę. WSD II inst., rozpatrując ponownie sprawę, winien ocenić czy doszło do naruszenia art. 3 ust. 3 ustawy o radcach prawnych oraz art. 15 i 25 ust. 1 KERP.

2. Zbadania czy radcowie prawni otrzymaliby jakiekolwiek honorarium z tytułu prowadzenia sprawy, gdyby sprawa sądowa nie została wygrana albo gdyby nie zasądzono na ich rzecz kosztów zastępstwa procesowego, WSD I inst. winien ocenić, czy doszło do naruszenia art. 36 ust. 3 KERP tj. do prowadzenia sprawy za honorarium należne wyłącznie w przypadku jej pozytywnego zakończenia.

3. Zbadania czy radcowie prawni zachowali niezależność i samodzielnie (w porozumieniu z rzeczywistym klientem) prowadzili sprawę przed sądem powszechnym. WSD I inst. winien ocenić czy doszło do naruszenia art. 7,8 KERP w związku z art. 10, 25 ust. 1 i 26 ust. 1 KERP. W szczególności czy nie dochodziło do stosowania się przez radców prawnych do poleceń czy wskazówek co do prowadzenia sprawy.

Rozstrzygnięcie czy możliwe będzie dokonanie tych ustaleń przed sądem w oparciu o aktualny stan sprawy, czy też konieczne będzie uzupełnienie dochodzenia sąd odwoławczy pozostawił WSD sądowi pierwszej instancji.

Zdaniem niniejszego Sądu, aby można było wypełnić powyższe wskazania co do dalszego postępowania w przedmiotowej sprawie należało uzupełnić zebrany dotąd materiał dowodowy i przesłuchać na powyższe okoliczności sprawy: H. W., R. P. i obu obwinionych.

Należy podkreślić, że pomimo wyznaczenia w przedmiotowej sprawie aż czterech terminów wokandy, ze względu na brak stawiennictwa osób wzywanych na dane wokandy, tj. świadka R.P. oraz obydwu obwinionych, niestety nie można było kompleksowo uzupełnić postępowania dowodowego zgodnie z powyższymi wskazaniem WSD ujętymi w orzeczeniu z dnia 28.04.2021 r. Warto wspomnieć, że w niniejszej sprawie Sąd próbował dyscyplinować świadka H. W., który jako najistotniejszy świadek w danej sprawie miał być przesłuchany w kwestiach ujętych w powyższych wskazaniach WSD, nakładając na niego dwukrotnie karę grzywny za nieusprawiedliwione niestawiennictwo na rozprawie. Dopiero po trzecim wezwaniu świadek H. W. stawił się na rozprawie. Natomiast ani razu na rozprawach nie stawili się (prawidłowo

wzewani): prezes spółki (...) (przyp. pokrzywdzony, który złożył wniosek o ukaranie obwinionych) oraz sami obwinieni W. P. i M. K.. Znamienne jest, że obydwaj obwinieni dopiero w dniu rozprawy WSD informowali WSD o niemożności swojego przybycia na daną rozprawę, uzasadniając to kolizjami z terminami zawodowymi, w których działali jako radcowie prawni. Zdaniem Sądu, powyższe działania obwinionych miały typowy charakter destrukcyjny ukierunkowany na celowe przedłużenie trwania niniejszego postępowania dyscyplinarnego.

Ważąc wszelkie argumenty natury prawnej i proceduralnej, Sąd uznał, że ze względu na zbliżające się terminy przedawnienia czynów obwinionych konieczne jest wydanie orzeczenia w danej sprawie, pomimo braku możliwości dodatkowego przesłuchania świadka R. P. i obwinionych. Wobec powyższego Wyższy Sąd Dyscyplinarny wydając niniejsze orzeczenie oparł się na materiale dowodowym jaki został wcześniej zgromadzony w aktach przedmiotowej sprawy oraz na zeznaniach złożonych przed WSD w dniu 1 sierpnia 2022 r. przez świadka H. W.

Zarzuty wskazane przez obwinionego W. P. zawarte w jego odwołaniu z dnia 15 grudnia 2020 r. rozpoznał już działający w pięcioosobowym składzie WSD w orzeczeniu z dnia 28 kwietnia 2021 r. (ta sama sygn. akt) uznając je za niezasadne.

Niniejsza sprawa dotycząca pkt 3 i 5 uchylonego orzeczenia WSD z dnia 14 października 2020 r., sygn. akt 193/19, związana jest z zarzutami wskazanymi przez Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego w odwołaniu z dnia 24 listopada 2020 r. W stosunku do pkt 3 i 5 zaskarżonego orzeczenia GRD, na podstawie art. 438 pkt 1 kpk w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych - postawił zarzut naruszenia prawa materialnego, a to art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych samodzielnie oraz w związku z art. 8 ustawy o radcach prawnych i art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, jak również art.8 ust. 1 ustawy o radcach prawnych samodzielnie, wskazując na nieprawidłowe zastosowanie danych przepisów i w wyniku tego uniewinnienie obu obwinionych od stawianych im w tym zakresie zarzutów popełnienie przewinienia dyscyplinarnego. Zgodnie z orzeczeniem WSD z dnia 28 kwietnia 2021 r. i jego uzasadnieniem, który uznał zarzuty Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego jako częściowo zasadne, w pkt. 5.3. powyższego uzasadnienia precyzyjnie ujęte i opisane są przyczyny uchylenia wyroku pierwszej instancji w pkt 3) i 5).

Odnosząc się do powyższych zarzutów GRD obecny skład WSD zgadza się ze stanowiskiem WSD określonym w uzasadnieniu do orzeczenia z dnia 28 kwietnia 2021 r., że nie doszło w przedmiotowej sprawie do naruszenia art. 8 ust. 1 ustawy o radcach prawnych i prowadzenia przez obwinionych działalności w niedozwolonej formie. Podzielając stanowisko WSD wyrażone w pkt 5.3. uzasadnienia orzeczenia z 28.04.2021 r. orzekający w niniejszej sprawie WSD uważa, że prowadzenie przez radców prawnych jednoosobowej kancelarii bądź też wykonywanie zawodu

w formie jednej ze spółek przewidzianych w art. 8 ust. 1 ustawy o radcach prawnych - w połączeniu z obsługą procesową klientów, będących klientami spółek prawa handlowego (tzw. kancelarii odszkodowawczych), co do zasady nie stanowi naruszenia przez radcę prawnego art. 8 ust. 1 ustawy o radcach prawnych i wykonywania zawodu prawnego z naruszeniem dopuszczalnych form jego wykonywania. Naruszenie takie miałyby miejsce jedynie w przypadku, gdyby radca prawny był udziałowcem takiej spółki albo sprawował w niej funkcje kierownicze (np. zasiadałby w jej zarządzie lub był jej prokurentem) - co byłoby połączone z obsługą procesową klientów tej spółki. Należy podkreślić, iż w przedmiotowej sprawie zasadnym było zawarcie przez kancelarię obwinionych stosownej umowy z klientem H. W., w której uregulowane byłyby zasadnicze kwestie dotyczące prowadzenia danej sprawy odszkodowawczej, w tym kwestie wzajemnych relacji obwinionych ze spółką (...). Jednakże, jak wskazano wyżej, sposób prowadzenia przez obwinionych sprawy odszkodowawczej klienta H. W., który jednocześnie był też klientem kancelarii odszkodowawczej - nie stanowił deliktu dyscyplinarnego.

Rozstrzygając sprawę pozostałych zarzutów postawionych przez Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego w zakresie niniejszej sprawy, WSD w oparciu o zebrany materiał dowodowy uznał je za niezasadne.

Zdaniem WSD w oparciu o zebrany materiał dowodowy, w tym zeznania obwinionych i pokrzywdzonego złożone w WSD na rozprawie 15 lipca 2020 r., należy przyjąć, że obwiniony M. K. podczas bezpośrednich spotkań z prezesem spółki (...), ustalał zasady postępowania z ich wspólnymi klientami i prowadzenia spraw odszkodowawczych, a także sposób rozliczenia honorarium za prowadzenie danych spraw. Analogiczne ustalenia zostały poczynione w sprawie klienta H. W.

W sprawie naruszenia tajemnicy zawodowej - nie można uznać, że dochodziło do przekazywania firmie windykacyjnej informacji objętych tajemnicą zawodową bez wyraźnej i jednoznacznej woli i zgody klienta. Faktem jest, że w umowie z dnia 6 listopada 2014 r. zawartej przez H. W. ze spółką (...) oraz w udzielonym tej spółce pełnomocnictwie, jak również w pełnomocnictwie z dnia 6 listopada 2014 r. jakiego H. W. udzielił obwinionym - nie ma jakichkolwiek zapisów dających zgodę obwinionym i spółce (...) na przekazywanie sobie wzajemnie informacji objętych tajemnicą zawodową. Nie ma też umowy obwinionych z klientem, w której taka kwestia powinna być ujęta. Nie ma także jakiegokolwiek dokumentu wskazującego, że H. W. takiej zgody udzielił, bądź też upoważnił obwinionych do przekazywania takich informacji innym osobom lub podmiotom. Jednakże, jak zeznał H. W., wiedział on o współpracy spółki (...) z kancelarią obwinionych. Udzielenie pełnomocnictwa obu w/w podmiotom należy uznać za akceptację klienta dla takiego

stanu rzeczy. Powyższy stan rzeczy został potwierdzony przez H. W. w zeznaniach złożonych przez niego na rozprawie WSD w dniu 1 sierpnia 2022 r. H. W. jednoznacznie stwierdził, że jako klient w sprawie odszkodowawczej akceptował to, że spółka (...) przekazała dalsze prowadzenie jego sprawy odszkodowawczej kancelarii obwinionych. Akceptował również to, że spółka (...) przekazywała obwinionym dokumenty i informacje dotyczące jego sprawy odszkodowawczej w celu uzyskania jak najlepszego rezultatu w postępowaniu sądowym. Nadto H. W. zeznał, że nie jest w stanie stwierdzić czy obwinieni przekazywali firmie windykacyjnej (...) informacje objęte tajemnicą zawodową radcy prawnego. Miał zawartą umowę ze spółką (...) i praktycznie interesowało go to, aby uzyskano korzystny dla niego wyrok odszkodowawczy, co zresztą zostało osiągnięte. Ewentualna wymiana informacji pomiędzy spółką (...) a obwinionymi miała służyć do uzyskania jak najlepszego dla niego jako klienta wyroku sądu. Można zatem w tej sprawie przyjąć, że H. W. godził się na to, że w ramach działań prawnych prowadzonych w jego sprawie przez obwinionych mogli oni współpracować z firmą windykacyjną (...) mając za cel uzyskanie dla niego jako klienta korzystnego wyroku sądu.

W aktach danej sprawy nie ma wystarczających dowodów na to aby można było uznać jednoznacznie, że w ramach współpracy pomiędzy obwinionymi a spółką (...) w sprawie klienta H. W. były przekazywane między nimi informacje naruszające tajemnice zawodową bez wiedzy i zgody klienta.

Z zebranego materiału dowodowego wynika, że H. W. w swojej sprawie odszkodowawczej - spotkał się z przedstawicielem spółki (...), a następnie w tej samej dacie udzielił tej spółce oraz obu obwinionym pełnomocnictwa do prowadzenia danej sprawy odszkodowawczej, a przeprowadzona rozmowa obwinionego M. K. z R. P. dotyczyła zasad ich wzajemnych rozliczeń. Można stwierdzić, co potwierdził w zeznaniach H. W., że w danej sprawie każda ze stron mająca pełnomocnictwo od H. W. w zasadzie działała we własnym zakresie bez dalszej wzajemnej współpracy. Kontakt pomiędzy obwinionymi a spółką (...) w niniejszej sprawie nastąpił dopiero w momencie konfliktu interesów związanego z rozliczeniami finansowymi, a w szczególności przy zastosowanym przez obwinionych oświadczeniu o potrąceniu z dnia 25.07.2018 r., co z kolei doprowadziło do złożenia przez spółkę (...) skargi na obwinionych pismem z dnia 24.08.2018 r.

Ze znajdujących się w aktach sprawy zeznań H. W. wynika, że głównym i praktycznie jedynym wątkiem danej sprawy odszkodowawczej w relacji trójstronnej, tj. klient H. W., spółka (...) i kancelaria obwinionych - były kwestie związane z wzajemnymi rozliczeniami jego jako klienta z w/w podmiotami oraz pomiędzy tymi podmiotami nawzajem. W zeznaniach z dnia 1 sierpnia 2022 r. H. W. potwierdza to, że główną kwestią w jego relacji z obwinionymi była sprawa

dokonania rozliczeń finansowych po wygranym wyroku sądowym. Jak wskazał H. W. w piśmie z dnia 29 kwietnia 2022 r., co potwierdził w zeznaniach w dniu 1 sierpnia 2022 r., został on narażony na dodatkowe koszty w wyniku powództwa o zapłatę jakie wytoczyła przeciwko niemu spółka (...). Dochodzoną przez spółkę (...) kwotę 4617 zł zapłacił z pieniędzy otrzymanych od obwinionych.

Nie ma zatem dowodu na to, że w toku prowadzenia przedmiotowej sprawy odszkodowawczej obwinieni radcowie prawni przekazywali bez wiedzy i zgody swojego klienta na rzecz firmy windykacyjnej jakiegokolwiek informacje objęte tajemnicą zawodową.

Również nie można jednoznacznie stwierdzić, czy obwinieni radcowie prawni otrzymaliby jakiegokolwiek honorarium z tytułu prowadzenia danej sprawy. Gdyby sprawa sądowa nie została wygrana albo gdyby nie zasądzono na ich rzecz kosztów zastępstwa procesowego. Jedynie można by przyjąć jakieś założenia hipoteczne oparte na pewnych przesłankach praktycznych i przypuszczeniach, ale nie byłyby to dowody wystarczające do stwierdzeń pozwalających uznać naruszenie w tej kwestii zasad etyki zawodowej przez obu obwinionych. H. W. zeznając jako świadek w dniu 1 sierpnia 2022 r. stwierdził, że nic mu nie wiadomo w tej sprawie. Podkreślił, że on miał umowę ze spółką (...) i nie interesowały go ewentualne ustalenia finansowe pomiędzy spółką (...) a obwinionymi. H. W. nie umawiał się dodatkowo w sprawach finansowych z obwinionymi, bo uważał, że kwestia rozliczenia wynagrodzenia za prowadzenie jego sprawy odszkodowawczej jest uregulowana w jego umowie ze spółką (...).

W zaistniałym stanie rzeczy należy też przyjąć, że obwinieni radcowie prawni zachowali niezależność i samodzielnie prowadzili sprawę przed sądem powszechnym. W szczególności nie ma dowodów na to, że w danej sprawie odszkodowawczej dochodziło do stosowania się przez obwinionych radców prawnych do poleceń czy wskazówek co do prowadzenia sprawy wydanych przez firmę windykacyjną. Wszystko wskazuje na to, że w oparciu o posiadaną w danej sprawie dokumentację, obwinieni samodzielnie prowadzili tę sprawę przed sądem powszechnym, uwzględniając dobro klienta H. W. Natomiast bezspornym jest to, że obwinieni prowadząc daną sprawę odszkodowawczą doprowadzili do uzyskania korzystnego dla w klienta wyroku sądu.

Powyższy stan rzeczy potwierdził H. W. w zeznaniach z dnia 1 sierpnia 2022 r. wskazując, że dla niego najistotniejsze było to, aby działania obwinionych reprezentujących go w sądowej sprawie o odszkodowanie przyniosły dla niego pozytywny wyrok sądu. Jako klient nie miał w tym zakresie zastrzeżeń do pracy obwinionych. Jedyne zastrzeżenia dotyczyły końcowych rozliczeń finansowych po uzyskaniu korzystnego dla niego wyroku sądu.

W ocenie WSD materiał dowodowy zebrany dotychczas przez Rzecznika Dyscyplinarnego oraz orzekający wcześniej w niniejszej sprawie Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie budzi wątpliwości, zatem orzekający teraz Wyższy Sąd Dyscyplinarny oparł się na tym materiale dowodowych oraz wcześniejszych ustaleniach faktycznych a także na dodatkowych zeznaniach złożonych w dniu 1 sierpnia 2022 r. przez świadka H. W.

Należy ubolewać, że brak uczestnictwa świadka R. P. i obwinionych na rozprawie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, gdzie każdy miał szansę przedstawić Sądowi swoje stanowisko i argumentację, uniemożliwił całkowite uzupełnienie materiału dowodowego i uzyskanie dowodów, które jednoznacznie wyjaśniłyby kwestię winy obwinionych i lub jej braku i miałyby kluczowe dla wydania orzeczenia w niniejszej sprawie.

Podsumowując rozpoznanie i weryfikację kwestii zapatrywań prawnych i wskazań co do dalszego prowadzenia sprawy przekazanych przez WSD jako sąd odwoławczy, należy stwierdzić, że analiza zebranego materiału dowodowego, w tym zeznania złożone w dniu 1 sierpnia przez H. W. - nie dają podstaw do uznania, że obwinieni naruszyli wskazane tam przepisy dyscyplinarne dotyczące zasad wykonywania zawodu radcy prawnego.

W przedmiotowej sprawie koniecznym było zastosowanie głównych zasad prawnych postępowań karnych (dyscyplinarnych), tj. zasady domniemania niewinności oraz zasady rozstrzygnięcia wszelkich wątpliwości na korzyść obwinionego.

Jak wskazano wyżej, orzekając w danej sprawie niniejszy Sąd miał na uwadze również to, że w wydanym orzeczeniu z dnia 28 kwietnia 2021 r. WSD działający jako sąd odwoławczy - w kwestii pozostałych zarzutów jakie były stawiane obwinionym orzekł ich winę. Na powyższe orzeczenie WSD obrońca obwinionego W. P. złożył pismem z dnia 23 lipca 2021 r. kasację do Sądu Najwyższego. Chcąc zminimalizować ryzyko przedawnienia w sprawach przedmiotowych deliktów obwinionych należało zatem wydać w dzisiejszej dacie niniejsze orzeczenie pomimo braku dodatkowego przesłuchania świadka R. P. i obwinionych.

O kosztach postępowania Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekł stosownie do art. 70⁶ ustawy o radcach prawnych. Przy ustaleniu kosztów postępowania uwzględnione zostały, zgodnie z zostawioną dyspozycją, koszty postępowania odwoławczego ujęte w pkt. VI. orzeczenia WSD z dnia 28 kwietnia 2021 r. oraz koszty niniejszego postępowania przed WSD jako sądem pierwszej instancji.